

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 248/2022-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu príslušníkov Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava-Petržalka v nešpecifikovanom konaní, proti postupu Okresnej prokuratúry Bratislava V v nešpecifikovanom konaní, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 3 T 26/2021 z 8. júla 2021 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 To 51/2021 z 28. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom príslušníkov Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava-Petržalka (ďalej len „policajti“) v nešpecifikovanom konaní, postupom Okresnej prokuratúry Bratislava V (ďalej len „okresná prokuratúra“) v nešpecifikovanom konaní, rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 26/2021 z 8. júla 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 51/2021 z 28. septembra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ sa domáha, aby bol bezodkladne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a aby mu bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 645 100 eur s tým, že príslušné obvodné oddelenie mu má vyplatiť sumu 200 000 eur, okresná prokuratúra sumu 200 000 eur, okresný súd a krajský súd sumu 200 000 eur. Za nezákonné obmedzenie osobnej slobody od 30. januára 2021 do 25. apríla 2022 mu má byť priznané odškodnenie v sume 45 100 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, trest prepadnutia vecí a bolo mu uložené protialkoholické liečenie.

3. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov odvolanie zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru postupom policajtov a postupom okresnej prokuratúry, ako aj napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením.

5. Sťažovateľ namieta postup policajtov, ktorí ho po zadržení 30. januára 2021 mali nútiť podpísať „*papiere*“, že je obvinený. On zo strachu predložené listiny podpísal. Medzi podpísanými listinami malo byť aj poučenie o jeho právach. Sťažovateľ popiera podpísanie uvedeného poučenia.

6. Sťažovateľ tiež namieta, že v trestnom konaní neboli vykonané dôkazy ním navrhnuté, ktoré boli v jeho prospech, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu a „*na dokazovanie*“. Sťažovateľ namieta, že bol odsúdený na základe nezákonne získaných dôkazov. Spochybňuje výpovede svedkov, uvádza, že svedkovia sa dohovárali na tom, ako budú vypovedať. Poukazuje na viaceré skutkové okolnosti, ktoré sú v rozpore s tým, ako vypovedali uvedení svedkovia a ktoré majú vyvracať zistenie, že sa im mal s kladivom v ruke vyhrážať zabitím, že ich mal naháňať a pod. Podľa sťažovateľa policajti a prokuratúra od začiatku manipulovali s dôkazmi v jeho neprospech. Sťažovateľ objasňuje, že celý incident vznikol z dôvodu, že nesúhlasil, aby maloletej v druhom mesiaci tehotenstva bolo naliate červené víno, čo malo napokon viesť k jeho napadnutiu.

7. Namieta, že jeho osobná sloboda bola nezákonne obmedzená, keď je „*od dňa 30. 1. 2021 1:15 hod. až doposiaľ vo výkone väzby celkovo k 25. 4. 2022 451 dní...*“. Práve z dôvodu nezákonného zásahu do jeho osobnej slobody žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie. Obmedzenie osobnej slobody malo vplyv na jeho psychické zdravie a tiež na jeho rodinné vzťahy, keď sa členovia jeho rodiny od neho odvrátili.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru postupom policajtov, postupom okresnej prokuratúry a napadnutým rozsudkom a napadnutým uznesením. Sťažovateľ namieta proces získavania a vykonania dôkazov, na základe ktorých bol uznaný za vinného, a namieta tiež porušenie svojho práva na obhajobu, keď mu nebolo umožnené predkladať dôkazy vo svoj prospech.

9. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd

spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. d) dohovoru postupom policajtov a postupom okresnej prokuratúry:

10. Podľa sťažovateľa k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru malo dôjsť príslušníkmi polície a okresnej prokuratúry tým, ako vykonávali dokazovanie, t. j. ako získavali a vykonávali dôkazy. Sťažovateľ tiež namieta nezákonnosť obmedzenia svojej osobnej slobody.

11. Z povahy námietok sťažovateľa je zjavné, že ich mohol nepochybné uplatniť v prípravnom konaní v procese vykonávania jednotlivých dôkazov a tiež v trestnom konaní súdnom na hlavnom pojednávaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu pritom jednoznačne vyplýva, že uvedenú obranu sťažovateľ aj uplatnil, keď na hlavnom pojednávaní namietal, že svedkovia sa proti nemu dohodli a že to on bol nimi napadnutý a pod. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu tiež vyplýva, že sťažovateľ zastúpený obhajcom obdobné námietky týkajúce sa dokazovania uplatnil aj v odvolaní, pričom krajský súd sa s týmito námietkami zaoberal. Ak sťažovateľ namieta nezákonnosť väzby (do ktorej mal byť vzatý), svoje námietky mohol uplatniť pri svojom výsluchu (pred rozhodnutím o väzbe), resp. v sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby. Povaha námietok sťažovateľa v tejto časti ústavnej sťažnosti teda umožňuje jednoznačný záver, že ústavný súd nemá právomoc o nich rozhodovať.

12. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. d) dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 8. júla 2021:

13. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 28. septembra 2021. Uplatnenie právomoci krajského súdu ako odvolacieho súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. d) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 28. septembra 2021:

14. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu dovolanie. S poukázaním na princíp subsidiarity ústavný súd v tomto kontexte odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

15. Uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

16. Ústavný súd nad rámec dodáva, že v tejto veci bude v súlade s § 124 zákona o ústavnom súde sťažovateľovi zachovaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu do dvoch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia o jeho dovolaní. Ak po rozhodnutí o dovolaní podá sťažovateľ v stanovenej lehote opätovne ústavnú sťažnosť aj proti uzneseniu krajského súdu, bude predmet prieskumu ústavného súdu závisieť od toho, či a v akom rozsahu dovolací súd meritórne preskúma uznesenie krajského súdu, resp. či sťažovateľ uplatní námietky, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolaní.

17. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými (návrh na prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu